ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δέκατο τμήμα)

της 21ης Μαΐου 2015 *

«Προδικαστική παραπομπή — Οδηγία 2006/126/ΕΚ — Αμοιβαία αναγνώριση των αδειών οδηγήσεως — Περίοδος απαγορεύσεως — Χορήγηση άδειας οδηγήσεως από κράτος μέλος πριν τη θέση σε ισχύ περιόδου απαγορεύσεως στο κράτος μέλος της συνήθους κατοικίας — Λόγοι μη αναγνωρίσεως στο κράτος μέλος της συνήθους κατοικίας της ισχύος άδειας οδηγήσεως που χορηγήθηκε από άλλο κράτος μέλος»

Στην υπόθεση C-339/14,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Oberlandesgericht Nürnberg (Γερμανία) με απόφαση της 26ης Ιουνίου 2014, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 14 Ιουλίου 2014, στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας κατά

Andreas Wittmann,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. Vajda, πρόεδρο τμήματος, A. Rosas (εισηγητή) και E. Juhász, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— ο A. Wittmann, εκπροσωπούμενος από τον W. Säftel, Rechtsanwalt,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον G. Braun και την N. Yerrell,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 11, παράγραφος 4, της οδηγίας 2006/126/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2006, για την άδεια οδηγήσεως (ΕΕ L 403, σ. 18).

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας κατά του A. Wittmann, η οποία κινήθηκε κατ' αυτού λόγω του ότι, στις 16 Μαΐου 2013, οδηγούσε επί γερμανικού εδάφους μηχανοκίνητο όχημα χωρίς να κατέχει την απαιτούμενη προς τούτο άδεια οδηγήσεως.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 2 και 15 της οδηγίας 2006/126 έχουν ως εξής:

«(2) Οι κανόνες σχετικά με την άδεια οδηγήσεως αποτελούν απαραίτητο στοιχείο της κοινής πολιτικής μεταφορών, συμβάλλουν στην βελτίωση της ασφάλειας της οδικής κυκλοφορίας και διευκολύνουν την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων που εγκαθίστανται σε κράτος μέλος διαφορετικό από εκείνο που χορήγησε την άδεια. Λόγω της σημασίας των ατομικών μέσων μεταφοράς, η κατοχή άδειας οδηγήσεως που αναγνωρίζεται νόμιμα από το κράτος υποδοχής προωθεί την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων. […]

[…]

(15) Για λόγους ασφαλείας της οδικής κυκλοφορίας, τα κράτη μέλη θα πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να εφαρμόζουν τις εθνικές τους διατάξεις όσον αφορά την ανάκληση, αναστολή, ανανέωση και ακύρωση της άδειας οδηγήσεως, σε κάθε κάτοχο αδείας οδηγήσεως που αποκτά κανονική διαμονή στο έδαφός τους.»

4 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, της προαναφερθείσας οδηγίας, «[τ]α κράτη μέλη αναγνωρίζουν αμοιβαία τις άδειες οδηγήσεως που εκδίδουν».

5 Το άρθρο 11, παράγραφος 4, της εν λόγω οδηγίας προβλέπει τα εξής:

«Ένα κράτος μέλος αρνείται να αναγνωρίσει την ισχύ οποιασδήποτε άδειας οδηγήσεως έχει εκδοθεί σε άλλο κράτος και έχει χορηγηθεί σε έναν υποψήφιο η άδεια οδηγήσεως του οποίου υπόκειται σε περιορισμούς, έχει ανασταλεί ή ανακληθεί στο πρώτο κράτος μέλος.

Ένα κράτος μέλος αρνείται να αναγνωρίσει την ισχύ οποιασδήποτε αδείας οδηγήσεως που έχει εκδοθεί σε άλλο κράτος και έχει χορηγηθεί σε έναν υποψήφιο, η άδεια οδηγήσεως του οποίου υπόκειται σε περιορισμούς, έχει ανασταλεί ή ανακληθεί στο πρώτο κράτος μέλος.

Ένα κράτος μέλος μπορεί επίσης να αρνηθεί να χορηγήσει άδεια οδηγήσεως σε υποψήφιο, η άδεια του οποίου έχει ακυρωθεί σε άλλο κράτος μέλος.»

Το γερμανικό δίκαιο

6 Οι εφαρμοστέες διατάξεις του γερμανικού δικαίου είναι οι διατάξεις της κανονιστικής πράξεως για την πρόσβαση των ιδιωτών στην οδική κυκλοφορία (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr – Fahrerlaubnis-Verordnung), ως είχαν στις 10 Ιανουαρίου 2013 (στο εξής: FeV).

7 Το άρθρο 28, παράγραφος 1, της FeV προέβλεπε την αρχή κατά την οποία εκδοθείσα σε άλλο κράτος μέλος άδεια οδηγήσεως της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ) παρείχε δικαίωμα οδηγήσεως μηχανοκίνητου οχήματος και στη Γερμανία.

8 Η παράγραφος 4 του εν λόγω άρθρου, η οποία εισάγει εξαίρεση από τον εν λόγω κανόνα, όριζε τα εξής:

«Το δικαίωμα οδηγήσεως, δυνάμει της παραγράφου 1, δεν ισχύει για τους κατόχους άδειας οδηγήσεως της ΕΕ ή του ΕΟΧ

[…]

3. των οποίων η άδεια οδηγήσεως αφαιρέθηκε στη Γερμανία με προσωρινή ή τελεσίδικη δικαστική απόφαση ή με άμεσα εκτελεστή ή απρόσβλητη διοικητική πράξη και στους οποίους με αμετάκλητη απόφαση δεν χορηγήθηκε άδεια οδηγήσεως ή των οποίων η άδεια οδηγήσεως δεν αφαιρέθηκε απλώς και μόνον επειδή εν τω μεταξύ παραιτήθηκαν από αυτήν,

4. δεν επιτρέπεται να τους χορηγηθεί άδεια οδηγήσεως κατόπιν δικαστικής αποφάσεως η οποία κατέστη τελεσίδικη,

[…]

Τα σημεία 3 και 4 του πρώτου εδαφίου εφαρμόζονται μόνον αν τα προβλεπόμενα μέτρα έχουν καταχωρισθεί στο κεντρικό μητρώο παρακολουθήσεως τροχαίων παραβάσεων και δεν έχουν ακυρωθεί κατά το άρθρο 29 του νόμου περί οδικής κυκλοφορίας […]».

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

9 Στις 16 Μαΐου 2013, στο πλαίσιο οδικού ελέγχου στο Rothenburg ob der Tauber (Γερμανία), ο A. Wittmann, Γερμανός υπήκοος, επέδειξε άδεια οδηγήσεως της Ένωσης χορηγηθείσα από τις πολωνικές αρχές.

10 Οι γερμανικές αρχές, κρίνοντας ότι η ισχύς της άδειας οδηγήσεως που είχε αποκτηθεί στην Πολωνία δεν μπορούσε να αναγνωρισθεί στο γερμανικό έδαφος, κίνησαν ποινική δίωξη κατά του A. Wittmann λόγω του ότι οδηγούσε χωρίς άδεια οδηγήσεως. Κατ' αυτές, ο A. Wittmann δεν μπορούσε να χρησιμοποιεί την πολωνική άδεια οδηγήσεως, επειδή είχε καταδικαστεί παλαιότερα στη Γερμανία και του είχε επιβληθεί για ορισμένο διάστημα απαγόρευση αποκτήσεως άδειας οδηγήσεως.

11 Ως εκ τούτου, ο A. Wittmann διώχθηκε και εν συνεχεία καταδικάσθηκε στις 23 Ιανουαρίου 2014 από το Amtsgericht Ansbach (πρωτοδικείο Ansbach) σε ποινή φυλακίσεως έξι μηνών λόγω οδηγήσεως χωρίς άδεια οδηγήσεως. Κατά τον τρόπο αυτό, το εν λόγω δικαστήριο επικύρωσε τη θέση των γερμανικών αρχών.

12 Όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά από τα οποία ανέκυψε η διαφορά στην κύρια δίκη, το αιτούν δικαστήριο επισήμανε ότι, στο πλαίσιο οδικού ελέγχου που διεξήχθη την 1η Δεκεμβρίου 2004, ο A. Wittmann είχε επιδείξει πλαστή τσεχική άδεια οδηγήσεως. Το Amtsgericht Lindau (πρωτοδικείο Lindau), που ήταν τότε το κατά τόπον αρμόδιο δικαστήριο, επέβαλε, με την από 18 Ιουλίου 2005 απόφαση, απλώς και μόνο περίοδο απαγορεύσεως αποκτήσεως άδειας οδηγήσεως, ήτοι περίοδο κατά τη διάρκεια της οποίας δεν είναι δυνατή η χορήγηση άδειας οδηγήσεως σε πρόσωπο που δεν διαθέτει τέτοιου είδους άδεια είτε επειδή του έχει ήδη αφαιρεθεί η άδεια οδηγήσεως είτε επειδή δεν του έχει ακόμη χορηγηθεί τέτοιου είδους άδεια. Η απόφαση του Amtsgericht Lindau στηρίχθηκε στο ότι η άδεια οδηγήσεως του A. Wittmann του είχε αφαιρεθεί το 2001.

13 Η προαναφερθείσα απόφαση του Amtsgericht Lindau κατέστη τελεσίδικη στις 14 Ιουλίου 2006. Η περίοδος απαγορεύσεως ξεκίνησε τη 14η Ιουλίου 2006 και έληξε μετά από ένα έτος, ήτοι τη 14η Ιουλίου 2007. Κατά τον γερμανικό ποινικό κώδικα, οι περίοδοι απαγορεύσεως της αποκτήσεως άδειας οδηγήσεως αρχίζουν μόνον αφής στιγμής η καταδικαστική απόφαση καθίσταται τελεσίδικη.

14 Μολονότι ο A. Wittmann δεν ζήτησε, μετά την απόφαση του Amtsgericht Lindau, τη χορήγηση νέας άδειας οδηγήσεως στη Γερμανία, απέκτησε, παρά ταύτα, άδεια οδηγήσεως στην Πολωνία στις 14 Σεπτεμβρίου 2005, ήτοι μετά την έκδοση της αποφάσεως της 18ης Ιουλίου 2005, αλλά προτού αυτή καταστεί τελεσίδικη και πριν αρχίσει η περίοδος απαγορεύσεως του ενός έτους.

15 Ο A. Wittmann επέδειξε την πολωνική άδεια οδηγήσεώς του στο πλαίσιο οδικού ελέγχου στο Rothenburg ob der Tauber (Γερμανία) στις 15 Σεπτεμβρίου 2009. Με απόφαση της 4ης Μαΐου 2010, καταδικάσθηκε λόγω οδηγήσεως χωρίς άδεια οδηγήσεως σε στερητική της ελευθερίας ποινή έξι μηνών, την οποία και εξέτισε.

16 Την ίδια άδεια πολωνική άδεια οδηγήσεως επέδειξε ο A. Wittmann κατά τον οδικό έλεγχο της 16ης Μαΐου 2013, περί του οποίου έγινε λόγος στην ως άνω σκέψη 9 της παρούσας αποφάσεως.

17 Με την απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2014, το Amtsgericht Ansbach διαπίστωσε επιπλέον ότι στο παρελθόν ο A. Wittmann είχε ήδη καταδικασθεί έντεκα φορές λόγω οδηγήσεως χωρίς άδεια οδηγήσεως. Ειδικότερα, η γερμανική άδεια οδηγήσεως του αφαιρέθηκε το 2001 και καμία άλλη άδεια δεν του χορηγήθηκε έκτοτε στη Γερμανία.

18 Ο A. Wittmann άσκησε αναίρεση κατά της προαναφερθείσας αποφάσεως της 23ης Ιανουαρίου 2014 ενώπιον του Oberlandesgericht Nürnberg (ανώτατο περιφερειακό δικαστήριο της Νυρεμβέργης). Η εκτέλεση της ποινής φυλακίσεως ανεστάλη έως την έκδοση αποφάσεως από το αιτούν δικαστήριο.

19 Διατηρώντας αμφιβολίες όσον αφορά την ενδεχόμενη υποχρέωση, δυνάμει της οδηγίας 2006/126, αναγνωρίσεως της πολωνικής άδειας οδηγήσεως, το Oberlandesgericht Nürnberg αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει το άρθρο 11, [παράγραφος] 4, της οδηγίας 2006/126 την έννοια ότι εξομοιούται με αφαίρεση αδείας οδηγήσεως η περίπτωση κατά την οποία η άδεια οδηγήσεως οδηγού οχήματος δεν αφαιρείται για τον μοναδικό λόγο ότι αυτή του αφαιρέθηκε ήδη σε προγενέστερο χρόνο και, ως εκ τούτου, ο οδηγός δεν διαθέτει άδεια οδηγήσεως, ενώ συγχρόνως διατάσσεται ότι εν πάση περιπτώσει δεν επιτρέπεται να χορηγηθεί στο πρόσωπο αυτό νέα άδεια οδηγήσεως για περίοδο συγκεκριμένης διάρκειας;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

20 Με το ερώτημά του το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινισθεί αν το άρθρο 11, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2006/126 έχει την έννοια ότι μέτρο με το οποίο κράτος μέλος, που δεν μπορεί να αφαιρέσει από οδηγό μηχανοκίνητου οχήματος την άδεια οδηγήσεώς του για τον λόγο ότι η άδεια οδηγήσεως του είχε αφαιρεθεί προηγουμένως, διατάσσει να μην είναι δυνατή η χορήγηση νέας άδειας χορηγήσεως στο συγκεκριμένο πρόσωπο κατά τη διάρκεια συγκεκριμένης περιόδου πρέπει να θεωρηθεί μέτρο περιορισμού, αναστολής, αφαιρέσεως ή ακυρώσεως της άδειας οδηγήσεως κατά την έννοια της συγκεκριμένης διατάξεως, το οποίο έχει ως αποτέλεσμα ότι δεν μπορεί να αναγνωριστεί η ισχύς οποιασδήποτε άδειας οδηγήσεως που χορηγείται από άλλο κράτος μέλος πριν την παρέλευση της εν λόγω περιόδου.

21 Ο A. Wittmann υποστηρίζει ότι τα πραγματικά περιστατικά που έδωσαν αφορμή για την έκδοση προγενέστερων σχετικών αποφάσεων του Δικαστηρίου δεν είναι παρόμοια με αυτά της υποθέσεως της κύριας δίκης. Διατείνεται, επικαλούμενος τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με την αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως των αδειών οδηγήσεως (απόφαση Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, σκέψη 46), ότι δεν μπορούν να εισαχθούν νέες εξαιρέσεις στην εν λόγω αρχή. Κατ' αυτόν, το Δικαστήριο δέχθηκε δύο σαφείς εξαιρέσεις, ήτοι, αφενός, τη μη τήρηση της απαιτήσεως της κατοικίας, η οποία είναι άσχετη με την υπόθεση της κύριας δίκης, και, αφετέρου, την απόκτηση αλλοδαπής

άδειας οδηγήσεως μετά την αφαίρεση της εθνικής άδειας ή κατά τη διάρκεια της περιόδου απαγορεύσεως. Ο A. Wittmann ισχυρίζεται ότι δεν απέκτησε την πολωνική του άδεια οδηγήσεως κατά τη διάρκεια περιόδου απαγορεύσεως, διότι η εν λόγω απαγόρευση τέθηκε σε ισχύ μετά τη χορήγηση της επίμαχης πολωνικής άδειας.

22 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή παρατηρεί ότι το αιτούν δικαστήριο επισήμανε τις ομοιότητες μεταξύ της υπό κρίση υποθέσεως και των πραγματικών περιστατικών που οδήγησαν στην έκδοση της αποφάσεως Weber (C-1/07, EU:C:2008:640). Κατά την Επιτροπή, είναι σκόπιμο να εξετασθεί αν μεταξύ των δύο υποθέσεων υπάρχουν διαφορές που να δικαιολογούν μια διαφορετική νομική κρίση. Κατά την άποψή της, τούτο δεν συμβαίνει, επειδή ο A. Wittmann βρίσκεται, όσον αφορά την πολωνική άδεια οδηγήσεως, σε παρεμφερή κατάσταση με εκείνη του κατηγορουμένου στην υπόθεση που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως Weber (C-1/07, EU:C:2008:640).

23 Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 2006/126, καθώς και το άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 91/439/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 29ης Ιουλίου 1991, για τις άδειες οδηγήσεως (ΕΕ L 237, σ. 1), προγενέστερης της οδηγίας 2006/126, προβλέπει την αμοιβαία αναγνώριση, χωρίς καμιά διατύπωση, των αδειών οδηγήσεως που εκδίδουν τα κράτη μέλη (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, σκέψη 40, και Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, σκέψεις 43 και 44).

24 Εντούτοις, το άρθρο 11, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2006/126 προβλέπει ότι ένα κράτος μέλος υποχρεούται να μην αναγνωρίσει την ισχύ άδειας οδηγήσεως που απέκτησε σε άλλο κράτος μέλος πρόσωπο στο οποίο επιβλήθηκε στην επικράτεια του πρώτου κράτους μέλους μέτρο περιορισμού, αναστολής ή αφαιρέσεως του δικαιώματος οδηγήσεως.

25 Από τις διευκρινίσεις που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο προκύπτει ότι, πριν τη χορήγηση στον A. Wittmann της πολωνικής άδειας οδηγήσεως στις 14 Σεπτεμβρίου 2005, το Amtsgericht Lindau επέβαλε στις 18 Ιουλίου 2005, απαγόρευση αποκτήσεως γερμανικής άδειας οδηγήσεως. Δεδομένου ότι η απόφαση του Amtsgericht Lindau κατέστη τελεσίδικη στις 14 Ιουλίου 2006, η απαγόρευση χορηγήσεως άρχισε να ισχύει την ίδια ημέρα και έληξε ένα χρόνο αργότερα, ήτοι στις 14 Ιουλίου 2007. Εξάλλου, τα πραγματικά περιστατικά στα οποία βασίσθηκε το μέτρο απαγορεύσεως της αποκτήσεως άδειας οδηγήσεως στη Γερμανία συνέβησαν την 1η Δεκεμβρίου 2004, ήτοι πριν την ημερομηνία χορηγήσεως της εν λόγω πολωνικής άδειας χορηγήσεως.

26 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Weber (C-1/07, EU:C:2008:640), επρόκειτο περί προσώπου που είχε οδηγήσει στη Γερμανία μηχανοκίνητο όχημα υπό την επήρεια ναρκωτικών και στο οποίο επιβλήθηκε, εκτός από πρόστιμο, αναστολή της άδειας οδηγήσεως για ένα μήνα. Εν συνέχεια, η γερμανική άδεια οδηγήσεως του αφαιρέθηκε για τα ίδια πραγματικά περιστατικά. Μετά τη διοικητική πράξη αναστολής της άδειας οδηγήσεώς του, αλλά πριν η εν λόγω απόφαση καταστεί απρόσβλητη και πριν τη μεταγενέστερη απόφαση με την οποία του αφαιρέθηκε η άδειά του, το συγκεκριμένο πρόσωπο απέκτησε τσεχική άδεια οδηγήσεως, την οποία οι γερμανικές αρχές αρνήθηκαν να αναγνωρίσουν.

27 Με τη συγκεκριμένη απόφαση, το Δικαστήριο έκρινε ότι τα άρθρα 1, παράγραφος 2, και 8, παράγραφοι 2 και 4, της οδηγίας 91/439 δεν εμποδίζουν ένα κράτος μέλος να αρνηθεί να αναγνωρίσει στο έδαφός του το δικαίωμα οδηγήσεως που απορρέει από άδεια οδηγήσεως χορηγηθείσα από άλλο κράτος μέλος σε πρόσωπο στο οποίο έχει επιβληθεί μέτρο αφαιρέσεως της άδειας οδηγήσεως στο έδαφος του πρώτου κράτους μέλους, ακόμη και αν η αφαίρεση αυτή απαγγέλθηκε μετά τη χορήγηση της εν λόγω άδειας, όταν η τελευταία ελήφθη ενόσω ίσχυε μέτρο αναστολής της άδειας που χορηγήθηκε εντός του πρώτου κράτους μέλους και εφόσον το εν λόγω μέτρο αφαιρέσεως δικαιολογείται από λόγους που υπήρχαν κατά την ημερομηνία χορηγήσεως της δεύτερης άδειας οδηγήσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Weber, C-1/07, EU:C:2008:640, σκέψη 41. Βλ. επίσης απόφαση Apelt, C-224/10, EU:C:2011:655, σκέψη 31).

28 Ασφαλώς, στην υπό κρίση υπόθεση, το μέτρο που επιβλήθηκε στον A. Wittmann διαφέρει από τα μέτρα που επιβλήθηκαν στον F. Weber, λόγω του ότι ο δεύτερος εξακολουθούσε να διαθέτει γερμανική άδεια οδηγήσεως όταν διέπραξε στο γερμανικό έδαφος την επίμαχη παράβαση στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Weber (C-1/07, EU:C:2008:640), πράγμα που δεν ίσχυε στην περίπτωση του A. Wittmann κατά τον χρόνο της επίμαχης παραβάσεως. Εντούτοις, η περίσταση ότι ο A. Wittmann δεν διέθετε πλέον γερμανική άδεια οδηγήσεως δυνάμενη να αφαιρεθεί στερείται λυσιτέλειας όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 11, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2006/126. Πράγματι, υπό τις περιστάσεις αυτές, η απαγόρευση αποκτήσεως νέας άδειας οδηγήσεως πρέπει να θεωρηθεί μέτρο περιορισμού, αναστολής ή αφαιρέσεως κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Apelt, C-224/10, EU:C:2011:655, σκέψη 33, στην οποία το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι μέτρο αφαιρέσεως μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά μέτρο αναστολής του άρθρου του άρθρου 8, παράγραφοι 2 και 4, της οδηγίας 91/439).

29 Όπως υποστήριξε η Επιτροπή, η εξαίρεση τέτοιου είδους μέτρων από το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2006/126 θα συνεπαγόταν ότι πρόσωπα που διαπράττουν οδικές παραβάσεις χωρίς να διαθέτουν άδεια οδηγήσεως θα τύχαιναν ευμενέστερης μεταχειρίσεως σε σχέση με πρόσωπα που διαπράττουν τέτοιου είδους παραβάσεις διαθέτοντας άδεια οδηγήσεως. Τούτο θα ερχόταν σε αντίθεση προς τον σκοπό της οδικής ασφάλειας, η σημασία του οποίου υπογραμμίζεται στις αιτιολογικές σκέψεις 2 και 15 της εν λόγω οδηγίας.

30 Η επιβολή σε κράτος μέλος της αναγνωρίσεως της ισχύος άδειας οδηγήσεως που χορηγήθηκε σε ορισμένο πρόσωπο από άλλο κράτος μέλος, μολονότι στο πρώτο κράτος μέλος απαγγέλθηκε μέτρο απαγορεύσεως αποκτήσεως άδειας οδηγήσεως κατά του συγκεκριμένου προσώπου λόγω πραγματικών περιστατικών που έλαβαν χώρα πριν από τη χορήγηση αυτή, θα είχε ως αποτέλεσμα να παρακινούνται οι παραβάτες στους οποίους θα μπορούσε να επιβληθεί ένα τέτοιου είδους μέτρο να μεταβαίνουν σε άλλο κράτος μέλος για να λάβουν νέα άδεια οδηγήσεως και να παρακάμψουν τις διοικητικές ή ποινικές συνέπειες των εν λόγω παραβάσεων, και τελικά θα διαρρήγνυε την εμπιστοσύνη στην οποία στηρίζεται το σύστημα αμοιβαίας αναγνωρίσεως των αδειών οδηγήσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Weber, C-1/07, EU:C:2008:640, σκέψη 39).

31 Το γεγονός ότι η απόφαση που απαγγέλλει το συγκεκριμένο μέτρο κατέστη τελεσίδικη μετά την ημερομηνία χορηγήσεως της νέας άδειας οδηγήσεως δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω, καθόσον η άδεια αποκτήθηκε μετά την έκδοση της εν λόγω αποφάσεως και οι λόγοι που δικαιολόγησαν το μέτρο αυτό υφίσταντο κατά τον χρόνο χορηγήσεως της εν λόγω άδειας (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Weber, C-1/07, EU:C:2008:640, σκέψεις 36 και 41).

32 Επομένως, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 11, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2006/126 έχει την έννοια ότι μέτρο με το οποίο το κράτος μέλος της συνήθους κατοικίας προσώπου, που δεν μπορεί να αφαιρέσει από το πρόσωπο αυτό και οδηγό μηχανοκίνητου οχήματος την άδεια οδηγήσεώς του για τον λόγο ότι η άδεια οδηγήσεως του είχε αφαιρεθεί παλαιότερα, διατάσσει να μη χορηγηθεί νέα άδεια οδηγήσεως στο συγκεκριμένο πρόσωπο κατά τη διάρκεια ορισμένης περιόδου πρέπει να θεωρηθεί μέτρο περιορισμού, αναστολής, αφαιρέσεως ή ακυρώσεως του δικαιώματος οδηγήσεως κατά την έννοια της συγκεκριμένης διατάξεως, το οποίο έχει ως αποτέλεσμα ότι δεν μπορεί να αναγνωριστεί η ισχύς οποιασδήποτε άδειας οδηγήσεως που χορηγείται από άλλο κράτος μέλος πριν την παρέλευση της εν λόγω περιόδου. Το γεγονός ότι η απόφαση που απαγγέλλει το συγκεκριμένο μέτρο κατέστη τελεσίδικη μετά την ημερομηνία χορηγήσεως της άδειας οδηγήσεως στο δεύτερο κράτος δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω, καθόσον η άδεια αποκτήθηκε μετά την έκδοση της εν λόγω αποφάσεως και οι λόγοι που δικαιολόγησαν το μέτρο αυτό υφίσταντο κατά τον χρόνο χορηγήσεως της εν λόγω άδειας.

Επί των δικαστικών εξόδων

33 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δέκατο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 11, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2006/126/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2006, για την άδεια οδηγήσεως, έχει την έννοια ότι μέτρο με το οποίο το κράτος μέλος της συνήθους κατοικίας προσώπου, που δεν μπορεί να αφαιρέσει από το πρόσωπο αυτό και οδηγό μηχανοκίνητου οχήματος την άδεια οδηγήσεώς του για τον λόγο ότι η άδεια οδηγήσεως του είχε αφαιρεθεί παλαιότερα, διατάσσει να μη χορηγηθεί νέα άδεια οδηγήσεως στο συγκεκριμένο πρόσωπο κατά τη διάρκεια ορισμένης περιόδου πρέπει να θεωρηθεί μέτρο περιορισμού, αναστολής, αφαιρέσεως ή ακυρώσεως του δικαιώματος οδηγήσεως κατά την έννοια της συγκεκριμένης διατάξεως, το οποίο έχει ως αποτέλεσμα ότι δεν μπορεί να αναγνωριστεί η ισχύς οποιασδήποτε άδειας οδηγήσεως που χορηγείται από άλλο κράτος μέλος πριν την παρέλευση της εν λόγω περιόδου. Το γεγονός ότι η απόφαση που απαγγέλλει το συγκεκριμένο μέτρο κατέστη τελεσίδικη μετά την ημερομηνία χορηγήσεως της άδειας οδηγήσεως στο δεύτερο κράτος δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω, καθόσον η άδεια αποκτήθηκε μετά την έκδοση της εν λόγω αποφάσεως και οι λόγοι που δικαιολόγησαν το μέτρο αυτό υφίσταντο κατά τον χρόνο χορηγήσεως της εν λόγω άδειας.

(υπογραφές)